

2

„Jenom vtípek,“ prohlásí Cassie a hodí fotografii zpátky na moji kuchyňskou linku. *A to má být všechno?* Dvacet minut čekání, zatímco ona mlčky zírání na fotografii, a všechno, co mi k tomu nakonec řekne, je *jenom vtípek?* Zhluboka se nadechne.

„To vím, Cass, ale od koho? Kdo kromě tebe ví, že jsem tady? Je to výhrůžka? Nebo někdo doopravdy chce, abych si myslela, že je Dylan pořád naživu?“

Uhne pohledem a já vím, koho z toho podezírám.

„Mark,“ prohlásím. „Myslíš si, že to udělal Mark.“

Cassie při zmínce jeho jména jen zaskřípe zuby a je vidět, že vynakládá veškeré své úsilí, aby na to nic neřekla. Dává jí to za brat. Její špičatá brada vypadá najednou ještě špičatější a zdá se mi, že se snad doopravdy kouše do jazyka. Moje nejlepší přítelkyně z duše nenávidí mého bývalého manžela. Vlastně nenávidí většinu mužů, ale řekla bych, že Mark bude na prvním místě jejího seznamu. Dokonce, i když se nikdy nesetkali, je mi jasné, že ona jemu by se nelíbila úplně stejně.

Mám dojem, že bych měla o Cassie říct trochu víc. Je to ta nejlepší přítelkyně, jakou jsem kdy měla. Přesně taková, jakou jsem vždycky chtěla. Ale zdaleka se neznáme celý život. Nepotkaly jsme se jako stydlivé prvňáčky v náš první školní den ani

jsem spolu nebydlely na koleji. Cassie jsem potkala v kulisách nikdy neustávajícího ječení a kvílení a bouchání těžkých ocelových dveří. Seděla nahoře na palandě, dlouhé odbarvené blond vlasy měla svázané do rozčuchaného drdolu a tenké černé obočí zamračené. Vrhla se dolů z postele a přistála přímo vedle mě jako kočka – až později jsem se dozvěděla, že když to zkoušela poprvé, zlomila si při tom kotník. Vytahané tmavě zelené vězeňské tepláky jí visely na vyčnívajících kyčelních kostech a nátehlík, který měla vyhrnutý tak, že odhaloval bledou pokožku jejího břicha, pocházel snad dokonce z oddělení dětských velikostí. Zdálo se, že by ji porazil i trochu větší závan větru, přesto ale působila jako ta nejsilnější osobnost, s jakou jsem se kdy setkala.

„Nahoře spím já, ale do postele nechčiju, jako některé tady, takže si nemusíš dělat starosti. Na moje věci nesahej.“

Cassie jsem poznala v ten nejosamělejší den mého života. Tenkrát jsem to ještě nevěděla a zjistila jsem to až mnohem, mnohem později, ale byla to pro mě záchrana. Zachránila mě.

Potkaly jsme se, protože je kriminálnice. Vražedkyně, stejně jako já. Ačkoliv Cassie, na rozdíl ode mě, si pamatuje každou vteřinu svého zločinu. Libuje si v detailech, vypráví o tom, jako když skautky vypráví svoje strašidelné příběhy u ohně. Už má plné zuby toho, jak jí pořád opakuju, že její lhostejnost je jen „obraný mechanismus proti vzpomínkám na zločin, co spáchala“. Oslovovala mě Freude celý týden potom, co jsem to poprvé nadnesla, a odmítla se vrátit k mému skutečnému jménu až do té doby, než jsem ji přestala analyzovat. Tím se dostala asi vůbec nejbliže k uznání, že bych mohla mít pravdu.

„Tak jo,“ rozhodnu se, že jí pro tuhle chvíli udělám radost, „předpokládejme, že to poslal Mark. Jak by ale mohl vědět, kde teď jsem? A proč by chtěl, abych si myslela, že náš syn pořád žije?“